

Celkově lze hodnotit setkání v Londýně jako velice zajímavé a pro Českou republiku podnětné.

Veronika Polišenská, PhD.
Výkonná prezidentka UPA ČR

OSOBNÍ

V prvním čtvrtletí letošního roku oslavuje své významné životní jubileum řada našich členů. Upřímně gratulujeme!

Jaromíra Böhmová	František Petr
Ludmila Brožová	Bohuš Pospíšil
Ludmila Čírtková	Pavel Selinger
Eva Čížková	Marie Slámová
Miroslav Gürtner	Irena Sobotková
Mária Hartmanová	Ludmila Stankušová
Bořivoj Hegner	Hana Štěpánová
Renata Hermánková	Dana Štěrbová
Jaroslav Janský	Alexandra Švecová
Jana Koblicová	Helena Velebilová

Soňa Hermochová: vzpomínka kolegyně

V šedesátých letech paní doktorka, sympatická mladá učitelka, se zajímavými přednáškami i nápady na témata studentských prací, se smyslem pro humor. Uvolněná, s přirozenou autoritou.

Když jsem přišla s nabídkou od členů sboru, do kterého jsem tehdy chodila, že jsou ochotni stát se mými pokusnými králíky, měla nápad rozdělit je na čtyři klasické skupiny podle výšky hlasu s tím, že čím hlubší, tím vyšší intelekt. Nebylo to žádné složité testování, jen jeden faktor u Catella a druhý jako motivace a zároveň schopnost plnit povinnosti, které si člověk dobrovolně nabral. U intelektu to korelovalo mírně, motivace versus povinnosti vzbudily při předávání výsledků sympatický rozruch. Někteří vzpomínají dodnes. Baum test jsem si schovala a po

létech porovnávala se životními osudy autorů. Když se dva z nich brali, dostali ode mne jako dárek korelační koeficient výsledků z Catella. Slíbili, že se na něj budou chodit dívat, zvláště, kdyby mezi nimi došlo k nějakým neshodám. Když jsem se paní doktorce ptala na radu, jestli přijmout nabídku na nějaké podnikové stipendium, byla toho názoru, že člověk by neměl sedět déle než pět let na jedné židli.....Byla na katedře celý život.

Jako občasná spolupracovnice jsem nikdy nepocítila, že bych byla mladá, nezkušená a že se mám co učit. Samozřejmě, že jsem měla. Jak paní docentka sama sebe shazovala prohlášením, že každý dělá to, co neumí. A hlavně jsem nepřestávala obdivovat, jak rychle a přirozeně navázala kontakt s každou skupinou klientů (i když se tomu ještě tak neříkalo).

Později, to už jsme si se Soňou tykaly, jsme se opět občas setkávaly "na place" i v soukromí, také proto, že jsme od sebe nebydlely daleko. Potkaly jsme se v tramvaji, když jela do nemocnice za svým manželem, který brzy nato zemřel. Věděla jsem, že se celý život upřímně milovali, ale trochu jsem jí zazlívala, že do svého smutku "nechtěla zatahovat" dvě dcery, protože se jich to prý netýká.

Ještě jsme se párkrát viděly pracovně pro občanská sdružení a pak nás osud rozdělil, protože Soňa musela kvůli rekonstrukci domu opustit menší, ale útulný byt a odstěhovat se na sídliště. Od té doby jsme si občas zavolaly a nějak instinktivně jsme se vzájemně chránily před špatnými zprávami. Ale tu poslední jsem přece jen dostala.

PhDr. Květa Marková

Opustil nás doc. PhDr. Jiří Kovařík

Dostihla nás smutná zpráva, že dne 2. 1. 2019 nás v nedožitých 77 letech opustil kolega a přítel Jiří Kovařík. Patřil ke generaci mladších, velmi však blízkých spolupracovníků prof. Zdeňka Matějčka. Jeho poslání a vědecký i praktický zájem prohluboval originálně zejména v oblasti náhradní rodinné péče. Po léta působil ve Výzkumném ústavu práce a sociálních věcí, podílel se na výzkumech rodiny, jež pomohly hledat i z psychologického hlediska potřebné koncepty a řešení. Byl mezi těmi, kdo uvedli v život dětské vesničky SOS.